

LIBRIS | We know
books

CIPRIAN ALBU

Dans!

continuarea romanului

Inspiră adânc! Expiră!

Editura SEDCOM LIBRIS
Iași, 2018

Cuprins

Capitolul 1

Dedesubt..... 9

Capitolul 2

Salim..... 35

Capitolul 3

Arta pierdută a conversației 69

Capitolul 4

La marginea de jos a iadului 87

Capitolul 5

Melek..... 113

Capitolul 6

Anna (la capătul curcubeului) 131

Capitolul 7

Dans!..... 147

Capitolul 1

Dedesubt

Mii de licurici electrizați umpleau lumina difuză a dimineții. În camera copilului își făceau loc, rând pe rând, învăluite în falduri mari de ceață, purtate de norii grei de decembrie, amintiri din alte vieți, crâmpie de conversații, personaje și oameni demult dispăruți, pe care nu-i cunoscuse însă vreodată, răspunzând fiecare prezent la invitația solemnă. În mijlocul murmurilor care se alungeau pe pereții de un alb imaculat, amestecându-se cu varul și cu umbrele copacilor din fața balconului, trona, impasibilă, uriașa creatură, privind indiferentă la toate transformările din jur. Abia când zumzetul devenit zgomot scoase un sunet înfiorător, ca de metale frecate unul de altul, alungând, cel puțin pentru moment, fantezmele și părerile de rău, se trezi și copilul.

De fapt, ceea ce-l trezise nu era zgomotul din bucătărie sau din dormitorul lui, i se părea oricum că-l aude pe tata

vorbind cu cineva, dar nu era nicio problemă. Adormea tun de cum pune capul pe pernă, era obișnuit cel puțin cu muzica din bucătărie, care se auzea până noaptea târziu. Ar fi vrut uneori să-l întrebe pe tata ce-l ține treaz până mult după miezul nopții, dar știa că ar fi primit, invariabil, același răspuns: *nu e treaba ta, n-ai înțelege, mergi și te joacă sau mai fă din lecții!* Nu avea niciun motiv să se apuce de lecții, vacanța abia începuse și gândul că va sta toată ziua singur în casă nu-l înspăimânta deloc, ba dimpotrivă, avea în minte o listă foarte lungă cu lucrurile pe care le va face până când se va întoarce tata de la serviciu.

De câteva nopți însă, chiar după ce adormea, i se părea că aude un zgomot de sub pat, care-l trezea de fiecare dată, sau cel puțin așa i se părea. Poate că totuși mintea lui de copil exagera și, de fapt, nu venea niciun sunet de sub pat. O vreme se gândi chiar că muzica din bucătărie se scurge prin țevile de la calorifer și ajunge cumva sub patul din camera lui, dar abandonă repede ideea. Notele muzicale nu aveau, totuși, cum să prindă formă și corp și să o ia la galop prin casă. De fapt, gândul ăsta îl cam înspăimânta un pic, așa că îl alungă repede din cap, cum ar fi ca notele muzicale să se transforme în mici soldăței înfuriați care să distrugă tot atunci când tata dădea muzica mai tare. Luă de pe etajera de lângă pat lanterna pe care o primise în dar ultima dată când au ieșit cu bicicletele, execută ca un expert câteva mișcări rotative prin aer, însă ciudat, ori lumina becului era prea slabă, ori nu funcționa deloc, pentru că nu părea să aibă vreun efect. Gândul ăsta îl înfurie puțin. Avea de gând ca, după ce pleacă

tata, să caute sub pat sursa zgomotelor din fiecare noapte. Puse lanterna deoparte și încercă să-și amintească, de fapt să re trăiască ce auzea în fiecare seară, exact înainte să adoarmă.

Îl chemase chiar într-o noapte pe tata, terifiat de-a binelea de zgreptănatul care venea de sub pat, se gândi inițial că sigur e vreun șoarece, bine, n-ar fi avut cum să ajungă la ei până la etajul zece al blocului, dar totuși, mai auzise prin cartier de astfel de cazuri. Așa că, în noaptea cu pricina, când fu absolut sigur că e treaz și că de sub patul lui se auzea clar *ceva*, urlă cât îl țineau plămâni:

– Tataaaaaaaaaaaaa!

– Da, ce e, ce s-a întâmplat, ți-e rău, ai visat ceva? Doamne, ce m-ai speriat, măi copile, nu mai țipa așa că trezești tot blocul!

– N-am visat nimic. M-am trezit pentru că sub patul meu e ceva, jur că e ceva, se aude ceva, ia!, auzi?, uite!, auzi?

– N-aud nimic. Ți s-a părut. Mergi înapoi la somn, bine? Ai visat probabil. Da, clar asta e, ai visat și ți s-a părut că auzi ceva. Mă gândesc că poate și muzica din bucătărie e un pic prea tare, deși, cu ușile închise, nu se aude nimic până aici.

– Vrei totuși, dacă te rog, să te uiți sub pat? Poate e vreun șoarece și îmi roade toate jucăriile.

– Bine, fie, mă uit, deși ești băiat mare de acum și n-ar mai trebui să te temi de astfel de chestii.

– Dar nu mă tem, nu mă tem deloc, cum o să mă tem de un biet șoricel? Tu știi, tati, că eu nu mă tem de nimic!

Spunând asta, în mintea băiatului, șoricelul care probabil rodea jucăriile vechi de sub pat începu să crească, și colții

cu care rodea deveniră mari și ascuțiți, ochii îi sticleau, avea gheare lungi și coada dreaptă ca un băț și spaima i se întipări pentru o fracțiune de secundă pe chip. Noroc că tata deja se apleca să cerceteze ce se afla sub pat, altfel i-ar fi fost rușine să-l vadă așa fricos. Adevărul e că, uneori, imaginația i-o lua razna puțin. La fel și pulsul. Bine, asta era ceva normal, la urma urmei, copiii trăiesc în alt ritm tot ceea ce li se întâmplă.

De multe ori, când rămânea singur cât era ziua de lungă, și neavând ce face, după ce se plictisea de cărți sau desene animate, îi plăcea să viseze cu ochii deschiși la tot felul de lucruri sau întâmplări, pe care, în mintea lui de copil, le făcea să fie mereu un pic altfel decât se întâmplaseră în realitate. Se gândi chiar, la un moment dat, cred că o să mă fac scriitor când o să fiu mare, cred că știu să spun povești și oamenii știu sigur că o să le citească. Sigur tata n-ar fi avut nimic împotriva, de altfel tata nu prea spunea *nu* la nimic. Ce-i drept, și copilul învățase în timp să nu-l sâcâie aiurea, știa că va primi ce-și dorea dacă are răbdare. De unde însă răbdare la un copil de zece ani? Uneori adulții nu înțelegeau nimic din ce se petrece în mintea unui copil și, sincer vorbind, abia aștepta să crească, să fie luat în serios ori de câte ori spunea ceva, nu ca acum, când mai veneau prieteni de ai tatei pe la ei și care îl ascultau amuzați de câte ori povestea câte o chestie care lui i se părea foarte stranie.

Tata scoase telefonul și, cu un gest care se voia de expert, aprinse flash-ul din spate, încercând să lumineze întunericul de sub pat. Uitase complet de lanterna pe care o cumpărase de curând, de fapt uitaseră amândoi. Băiatul se aplecă

și el în genunchi, lângă tata, încercând să vadă sub pat, în direcția în care se îndrepta lumina puternică a telefonului mobil. Erau jucăriile lui vechi, de unele chiar i se făcu dor instant, și se gândi, clar după ce pleacă tata la serviciu le iau pe toate și mă joc cu ele, chiar, uite mașinuța teleghidată, *pfoo-aaai*, și cât am mai căutat-o, ajunsesem chiar să fiu sigur că am uitat-o pe undeva și sigur am pierdut-o. Lângă mașinuța teleghidată, roșie ca focul, metalică, adusă de tata din străinătate, era caruselul care îi plăcea atât de mult când era mic de tot. Își amintea cum privea fascinat căluții care se învârteau sus, jos, sus, jos, încercă pentru un moment să-și amintească melodia care însoțea mișcarea rotativă a figurinelor de lemn, dar nu reuși. Păcat, era una dintre jucăriile lui favorite, și-l amintea pe tata, venind de la serviciu, așezându-se lângă el pe covor și vocea lui atât de caldă: *hai, puiule, hai să privim căluții!*

Se uită la tata, era concentrat să cerceteze fiecare milimetru de sub pat și băiatul se gândi că aproape uitase ce făceau acolo, tot privind jucăriile de când era mic. Tata era la fel, exact așa și-l amintea și pe vremea când venea acasă și pornea caruselul cu căluții colorați de lemn, poate doar un pic mai încărunțit pe la tâmple. Uite, asta era o chestie pe care n-o putea înțelege, de ce se transforma părul tatei din blond în alb pe la tâmple, chiar nu avea niciun rost, puse chiar o dată mâna intenționat să vadă dacă nu cumva tata vopsea fir cu fir, căută și în baie și bucătărie dovezi care să-i susțină teoria, dar nu găsi nimic, așa că își luă, într-o zi, inima în dinți și-l întrebă direct.

*

* *

Era sâmbătă seara și tata avea câțiva prieteni invitați, erau și câteva doamne, care însă nu-i prea plăceau copilului, pentru că deși îi aduceau de fiecare dată cadouri, uneori chiar interesante, nu prea-l mai băgau în seamă după aceea, se tot învârteau pe lângă tata, îi zâbeau și glumeau cu el, ba chiar pe unele le văzuse plecând dimineața, înainte să vină tata să-l trezească pe el, neștiind că, de fapt, el era treaz de cel puțin o oră. Se duse deci țintă în bucătăria mare, acolo unde tata și ceilalți prieteni vorbeau cam tare, ascultau muzică, erau și două fete care râdeau mai tare decât toți, tata era cu spatele la ei, fuma pe geamul larg deschis, privind undeva în zare și părea să ignore discuția din încăpere.

– Tati?!

Niciun răspuns. Probabil tata nu-l auzise. Stătea în continuare la fereastră, cu spatele la toți cei din bucătăria mare. Era fum de țigară care plutea prin încăperea luminată discret, îi intra în ochi și în nări copilului, era un miros înțepător și aproape îi dădură lacrimile.

– Tatiiii! strigă băiatul.

– Da, ce e, ce s-a întâmplat?, se întoarse tata brusc spre el.

– Nu s-a întâmplat nimic, vreau doar să te întreb ceva.

– Ce e, puiule, ce vrei să întrebi, spuse una dintre doamne, lăsând paharul din mână pe masă și întinzând mâinile către el, vrând să-l ia în brațe. Era înaltă, blondă,

avea buzele de un roșu aprins, și nici urmă de alb pe la tâmpile. Băiatului nu-i plăcea și spera să n-o vadă plecând dimineată tiptil, dându-i tatei un sărut din ușa întredeschisă: *mă suni, da, promiți?*

– Eu pe tata vreau să-l întreb, pentru că el e, văd, singurul cu *problema*.

– Ce problemă? Vrei să te ajut la teme? Iar te-ai încurcat la mate?, întrebă tata și băiatul se gândi: *oare de ce-și schimbă tata vocea când e cu oamenii mari*, adică era tot tata, asta era sigur, dar vorbea parcă altfel, mult mai glumeț, ori lui chiar nu-i ardea de glume.

– N-am teme, nu e asta, spuse copilul îmbufnat.

– Atunci?

– Vreau să te întreb ceva. Dar lasă, e o prostie, te întreb altă dată.

– Vezi, ai supărat copilul, of, ce tată ești?, spuse doamna blondă cu buzele incredibil de roșii. Hai la mine, pui, întreabă-mă pe mie, lasă-l pe seriosul de tati. Și zicând asta, doamna blondă întinse din nou brațele spre el.

Băiatul privi confuz toată scena și pe toți oamenii mari care îl priveau atent, amuzați, analizându-l din cap până în picioare, ca pe un cățeluș care abia aștepți să faci vreo prostie ca să-i poți da, împăcat, un șut în fund.

– Of, nu e așa important, zise băiatul. Voiam să-l întreb pe tata de ce are fire de păr albe pe la tâmpile. Și zicând asta, băiatul își dădu seama că se înroșise și avea vocea tremurândă, deși nu înțelegea de ce, doar mai vorbise de milioane de

ori cu tata, iar pe prietenii lui tata îi cunoștea de foarte mult timp.

Oamenii mari începură să râdă, cel mai tare doamna blondă, avea un râs îngrozitor, ca un țipăt strident de pasăre răgușită, sau ca atunci când te gâdilă cineva prea mult și aproape te sufoci de râs și râsul se transformă în horcăit și tuse cu sughițuri, începură toți să vorbească de-a valma, ca și cum abia așteptaseră semnalul dezlănțuirii hăhăielii generale, băiatul mai avea un pic și plângea, îi venea să țipe la ei: *Leșiți! Leșiți din casa noastră!, Hai, toți, și mai ales tu, blondi, cu buzele atât de roșii de-mi vine greață numai când te văd, dacă te prind că-l pupi pe tati cu buzele alea nu știu ce-ți fac!*

– Hai, gata cu râsul, ce-aveți? A pus băiatul o întrebare, ce-aveți, ce vi se pare așa amuzant?, spuse tata, aproape răs-tindu-se la cei din bucătărie.

Oamenii aproape tăcuseră, se priveau unii pe alții încurcați, nu avea nimeni chef să-l vadă pe băiat plângând, s-ar fi supărat și tata, sigur, la naiba, petrecerea părea compromisă, când doamna blondă, care sigur nu-l auzise pe tata mai devreme, spuse printre sughițuri de râs:

– Își dă în fiecare dimineată cu pastă de dinți pe la tâmpile, ca să fie și mai sexi, deși cam nu prea are cum mai mult de atât. De la cuvântul *sexi* încolo, își întorsese capul complet spre tata, ignorându-l complet pe băiatul din fața ei, ca și cum ar fi vorbit cu tata, dar se adresa copilului. După care, ascultați aici, după care, se usucă cu feonul! și, zicând asta, începu să râdă și mai tare.

– Greșit, doamnă, fără supărare, dar nu asta e cauza, zise băiatul luând-o prin surprindere.

– De unde știi că nu e așa? Așa e, îți spun eu, e un secret al oamenilor mari, pe care urma să-l afli și tu mai târziu, când urma să crești, așa ca tata, zise blonda.

– Știi pentru că... și băiatul făcu o pauză, pentru că l-am mirosit, m-am gândit și eu prima dată că e pastă de dinți, dar am verificat și nu e.

Băiatul își recăpătase siguranța, îi dispăruse roșeața din obraji, se uită la tata, îi căută privirea, era concentrat la ceva sau cineva, distingea și multă încordare în ochii lui, *oare îi e frică să nu zic vreo prostie și să se facă de râs?*

– Hai să-ți spun eu adevărul, vrei?, zise din nou doamna blondă, de data asta pe un ton serios.

– Ai grijă ce debitezi, da?, zise tata către ea.

– Tati a încărunit un pic, acum nu știu dacă din cauza grijilor sau a vârstei, știi, asta se întâmplă atunci când îmbătrânești prea devreme.

– Tata? Bătrân? Ha, ha, ha, era rândul băiatului să râdă, *tatăl meu?* Păi tata mă întrece la bicicletă, deci înseamnă că e mai tânăr ca mine. Sau eu mai bătrân ca el?, zise băiatul și se uită la tata. Tata se relaxase, un zâmbet i se forma discret în colțul gurii, era bine, era mulțumit, *vedeți ce băiat am?*

– Măi băiete, dar tu ești deștept ca taică-tu, bag de seamă. Nu te superi că am râs mai devreme, da? Așa suntem noi, oamenii mari, ne place uneori să ne jucăm cu cuvintele... și nu numai, așa e, tati?

Era rându lui tati să roșească puțin și băiatul nu înțelegea de ce, și ei se jucau mereu, cu cuvintele sau cu orice, cântau, dansau și câte și mai câte, ce era rușinos în asta? Oricum, subiectul părului încărunțit de pe tâmplele tatei n-a fost deslușit atunci și mult timp după aceea, băiatul se întreba de ce i se ascundea totuși adevărul.

*

* *

Tata lumina cu telefonul sub pat, meticulos, fiecare colțișor, dar nici urmă de vreun șoricel sau altă lighioană ră-tăcită cine știe cum la ei prin casă. Doar jucăriile vechi de sub pat, prăfuite, așteptând smerite și, pe undeva, resemnate, să fie băgate din nou în seamă. Se ridicară amândoi în picioare, oare ce ar mai fi de făcut?

– Tati, știi că nu mă crezi, dar jur, era ceva sub pat. Se auzea cum zgârie cu ghearele, sau cum roade. Serios.

– Te cred că ai auzit ceva, dar e greu de spus dacă venea de sub pat. Poate vreun vecin a făcut vreun zgomot, sau vreo pasăre afară, cine știe? Uite, hai să stăm amândoi pe pat puțin și să facem liniște, bine? Dacă vreun șoricel s-ar fi ascuns cu ușurință în dezordinea de sub patul tău, și dacă n-o să audă niciun zgomot, sigur o să-și reia activitatea de ros. Deși, sincer, părerea mea e că nu e nimic sub pat.

Zicând asta, bărbatul îl luă pe copil și se întinseră amândoi pe patul mare din camera plină cu jucării. Îl ținea lipit de el, capul copilului se lăsă moale pe brațul tatălui, *te*

iubesc, tati!, și eu te iubesc, prințule! În curând adormiră amândoi, băiatul moștenise de la tatăl lui chestia asta, adormeau de cum puneau capul pe pernă și până dimineață nu mai auziră niciun zgomot, nicio gheară nu mai zgâria jucăriile vechi sau parchetul dat cu lac. Părul negru al copilului arunca scânteii albastre în jur, în lumina slabă din cameră, cu luna filtrată de draperiile grele de la geam. În noaptea aceea, după mult timp, bucățile de carapace de țestoasă din camera tatei, aranjate cu grijă pe masa mare de lemn greu, începură discret să-și schimbe forma și mai ales modelul complicat desenat pe ele. Băiatul se juca des cu bucățile de carapace, uneori împreună cu tata, i se părea foarte interesant să încerce să le potrivească și să refacă modelul inițial. Nu reușea niciodată să refacă tot puzzle-ul, dar nu se supăra. Mereu la urmă lipsea câte o piesă, el așa credea sau, așa cum, de fapt, se întâmpla, carapacea își schimba pe nesimțite forma, astfel încât era imposibil să-ți dai seama cum s-ar potrivi bucățile.

De sub patul mare al copilului se ivi mai întâi vârful nasului, negru și umed, adulmeca pe îndelete mirosul nou de deasupra, cu grijă să nu fie descoperit. Nu scotea, practic, niciun zgomot, se strecura mereu prin lume neobservat și neauzit, iar acum venise cu o misiune, ca de fiecare dată când era trimis, și totuși, *oare cum de-l auzise băiatul?*